YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto)

23 päivänä marraskuuta 1995 *

Asiassa C-10/95 P,

Asociación Española de Empresas de la Carne (Asocarne), espanjalainen yhdistys, Madrid, edustajanaan asianajaja Paloma Llaneza González, Madrid, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Loesch et Wolter, 11 rue Goethe,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-99/94 Asocarne vastaan neuvosto 20.10.1994 antaman määräyksen kumoamista (Kok. 1994, s. II-871),

vastapuolenaan:

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen yksikön johtaja Ramón Torrent ja oikeudellisen yksikön virkamies Ignacio Díez Parra, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin oikeudellisen osaston johtaja Bruno Eynard, 100 boulevard Konrad Adenauer,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja G. Hirsch, tuomarit G. F. Mancini (esittelevä tuomari) ja F. A. Schockweiler,

julkisasiamies: N. Fennelly,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 12.1.1995 jättämällään hakemuksella Asociación Española de Empresas de la Carne (jäljempänä Asocarne) on tehnyt valituksen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 20.10.1994 antamasta määräyksestä asiassa Asocarne vastaan neuvosto (T-99/94, Kok. 1994, s. II-871), jolla tuoreen lihan ja siipikarjanlihan terveystarkastusten ja -valvonnan rahoittamisesta annetun direktiivin 85/73/ETY muuttamisesta 22 päivänä joulukuuta 1993 annettua neuvoston direktiiviä 93/118/EY (EYVL L 340, s.15) koskeva kumoamiskanne jätettiin tutkimatta.

2 29.1.1985 annetun direktiivin 85/73 (EYVL L 32, s. 14) tarkoituksena on yhdenmukaistaa terveystarkastusten ja -valvonnan yhteydessä perittävät erilaiset hallinnolliset maksut.

3 Tässä direktiivissä, sellaisena kun se on 15.6.1988 annetulla neuvoston direktiivillä 88/409/ETY muutettuna, jossa vahvistetaan yksinomaan kotimarkkinoille tarkoitettua lihaa koskevista terveysmääräyksistä ja tällaisen lihan tarkastuksesta direktiivin 85/73/ETY mukaisesti kannettavien maksujen suuruus (EYVL L 194, s. 28), säädettiin ennen direktiivin 93/118 voimaantuloa, että jäsenvaltioiden velvollisuutena on valvoa, että eri eläinten teurastuksen yhteydessä peritään maksu, erityisesti kun kyseessä on naudan-, sian- tai vuohenliha, yhteisön oikeuden mukaisen terveysvalvonnan ja -tarkastusten aiheuttamien kulujen korvaamiseksi, joita aiheutuu erityisesti seuraavien säädösten mukaisista tarkastuksista ja valvonnasta: terveyttä koskevista ongelmista yhteisön sisäisessä tuoreen lihan kaupassa 26 päivänä kesäkuuta 1964 annettu neuvoston direktiivi 64/433/ETY (EYVL 1964, 121, s. 2012), terveyttä koskevista ongelmista tuoreen siipikarjanlihan kaupassa 15 päivänä helmikuuta 1971 annettu neuvoston direktiivi 71/118/ETY (EYVL L 55, s. 23), terveyttä ja eläinten terveyttä koskevista ongelmista nautaeläinten ja sikojen sekä tuoreen lihan tuonnissa kolmansista maista 12 päivänä joulukuuta 1972 annettu neuvoston direktiivi 72/462/ETY (EYVL L 302, s. 28) ja eläimissä ja tuoreessa lihassa olevien jäämien tutkimisesta 16 päivänä syyskuuta 1986 annettu neuvoston direktiivi 86/469/ETY (EYVL L 275, s. 36).

4 Neuvosto teki 15.6.1988 päätöksen 88/408/ETY tuoreen lihan terveystarkastusten ja -valvonnan johdosta perittävien maksujen suuruudesta direktiivin 85/73/ETY (EYVL L 194, s. 24) ja erityisesti sen 2 artiklan mukaisesti. Päätös oli osoitettu jäsenvaltioille.

5 Direktiivin 93/118 1 artiklalla tehtiin useita muutoksia direktiiviin 85/73. Jälkimmäisen direktiivin näin muutetussa 1 artiklassa luetellaan toisaalta direktiivin 93/118 edellyttämiin tarkastuksiin ja valvontaan liittyvät maksut ja edellytetään toisaalta, että jäsenvaltiot huolehtivat muista, eläinlääkärintarkastuksista yhteisön sisäisessä kaupassa sisämarkkinoiden toteuttamista varten 11 päivänä joulukuuta 1989 annetun neuvoston direktiivin 89/662/ETY (EYVL L 395, s. 13), liitteessä A lueteltujen tuotteiden eläinlääkärintarkastuksista ja -valvonnasta sekä kolmansista maista yhteisöön tuotavien tuotteiden eläinlääkintätarkastusten järjestämistä kos-

kevien periaatteiden vahvistamisesta 10 päivänä joulukuuta 1990 annetun neuvoston direktiivin 90/675/ETY (EYVL L 373, s. 1) mukaisista muiden kuin ensimmäisessä luetelmakohdassa mainittujen eläintuotteiden tarkastuksista ja valvonnasta sekä tuoreessa lihassa olevien jäämien tutkinnasta. Direktiivillä 93/118 muutetaan samalla tavoin direktiivin 85/73 2 artiklaa ja lisätään liite direktiiveissä 64/433, 71/118, 72/462 tarkoitettuun lihaan sovellettavista maksuista. Tässä yhteydessä on täsmennettävä, että tämän liitteen mukaisesti maksujen suuruus perustuu kiinteisiin määriin, joita jäsenvaltiot voivat tietyissä olosuhteissa kuitenkin muuttaa.

6 Direktiivin 93/118 2 artiklalla kumottiin 1.1.1994 päätös 88/408, jonka säännökset on tämän jälkeen sisällytetty direktiivin 85/73 säännöksiin ja erityisesti siihen lisättyyn liitteeseen.

7 Direktiivin 93/118 3 artiklassa velvoitetaan jäsenvaltiot saattamaan voimaan kaikki direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään 31.12.1993 liitteen ja direktiivin 85/73 5 artiklassa esitettyjen vaatimusten osalta ja viimeistään 31.12.1994 muiden säännösten osalta.

8 Valittaja nosti 10.3.1994 EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan, neljännen kohdan perusteella kanteen direktiivin 93/118 kumoamiseksi.

9 Torjuakseen kanteen neuvosto esitti yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan perusteella väitteen siitä, ettei kannetta voida ottaa tutkittavaksi.

10 Edellä mainitun työjärjestyksen 115 artiklan nojalla komissio teki 26.7.1994 hakemuksen esiintyäkseen prosessissa väliintulijana tukemassa neuvoston vaatimuksia. Federació Catalana d'Industries de la Carne (Fecic) ja Asociación Profesional de Salas de Despiece y Empresas Cárnicas (Aprosa-Anec) tekivät hakemuksen 16.8.1994 esiintyäkseen prosessissa väliintulijoina tukemassa Asocarnen vaatimuksia.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräys

11 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antoi 20.10.1994 määräyksen, jolla kanne jätettiin tutkimatta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 111 artiklan mukaisesti.

12 Ensiksikin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että vaikka direktiivi voitaisiin — perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan sanamuodosta poiketen — rinnastaa asetukseen muutoksenhaun mahdollistamiseksi, kun kyseessä on "ulkonaisesti" direktiivinä annettu päätös, riidanalainen direktiivi ei ole tällainen "peitelty" päätös eikä siinä ole sellaisia erityisiä säännöksiä, jotka antaisivat sille erillisen päätöksen luonteen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan riidanalainen direktiivi on toimi, jolla on yleinen normatiivinen vaikutus ja joka koskee yleisellä ja abstraktilla tavalla kaikissa niissä jäsenvaltioissa toimivia elinkeinonharjoittajia, jotka ovat täyttäneet 1.1.1994 mennessä direktiivissä 85/73 asetetut edellytykset; lisäksi on huomattava, että direktiivin saattaminen osaksi jäsenvaltioiden sisäistä oikeusjärjestystä edellyttää kansallisten oikeusjärjestysten mukaisia täytäntöönpanomääräyksiä (18 kohta).

13 Toiseksi Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että direktiivi ei koskenut erikseen kantajaa, sillä se ei vaikuttanut kantajan tai sen jäsenten erityisiin oikeuksiin (20 kohta). Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sulki pois sen mahdollisuuden, että kantaja kuuluisi sellaiseen "suljettuun yksilöitävissä olevaan piiriin", minkä perusteella riidanalainen direktiivi koskisi

erikseen kantajaa, korostaen, että Asocarne ja sen jäsenet ovat direktiivin kansallisten voimaansaattamistoimien alaisia, kuten kaikki yhteisön taloudelliset toimijat, jotka harjoittavat toimintaansa kyseisellä toimialalla (21 kohta).

14 Nämä olosuhteet huomioon ottaen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, ettei ollut tarpeen tutkia, koskiko kyseinen direktiivi suoraan kantajaa, eikä myöskään syytä lausua Fecicin, komission ja Aprosa-Anecin väliintulohakemuksista (22 kohta).

Osapuolten esittämät oikeudelliset perustelut

15 Tukeakseen vaatimuksiaan 20.10.1994 annetun määräyksen kumoamiseksi, Asocarne vetoaa valituksessaan neljään perusteeseen, jotka perustuvat olennaisilta osiltaan siihen, että EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljättä kohtaa on rikottu.

16 Ensiksi valittaja painottaa sitä, että hänen näkemyksensä mukaan Espanjan tuomioistuinlaitos ei takaa yksityisille oikeussubjekteille riittävää oikeusturvaa sen vuoksi, että riidanalaisen direktiivin soveltamisalalla toimivaltaiset tuomioistuimet kärsivät rakenteellisesta ja yleisestä asioiden käsittelyn viivästymisestä.

17 Toiseksi kantaja katsoo, että direktiivi 93/118 on ominaisuuksiltaan päätöksen kaltainen, sillä se on sisällöltään yhdenmukainen päätöksen 88/408 kanssa, jonka se kumoaa ja korvaa.

18 Kolmanneksi Asocarne katsoo, että riidanalainen säädös on sille erikseen osoitettu. Tukeutuen yhtäältä yhteisöjen tuomioistuimen 24.3.1993 antamaan tuomioon asi-

assa CIRFS ym. vastaan komissio (asia 313/90, Kok. 1993, s. I-1125) kantaja esittää olleensa yhteydessä komissioon toimialan järjestöjen eurooppalaisen keskusjärjestöjen välityksellä, osoittaneensa komissiolle valituksen direktiivin 85/73 soveltamisesta ja esittäneensä komissiolle kirjallisen huomautuksen direktiivin valmistelun kuluessa pysyen jatkuvasti tiiviissä yhteydessä toimivaltaisten yksiköiden kanssa. Toisaalta kantaja esittää, että sen jäsenet muodostaisivat yksilöitävissä olevan suljetun piirin, sillä ne, joille riidanalainen direktiivi on osoitettu, voitaisiin yksilöidä sillä perusteella, että ne olivat direktiivin antamishetkellä "Registro Sanitarion" jäseniä ja velvollisia maksamaan direktiivin tarkoittamat hallinnolliset maksut.

19 Asocarne katsoo vielä, että kysymyksessä oleva direktiivi koskee sitä suoraan, sillä se vahvistaa erittäin yksityiskohtaisesti tarkastusmaksujen perusteet jättämättä jäsenvaltioille harkintavaltaa.

20 Vastineessaan neuvosto vaatii valituksen hylkäämistä.

21 Ensinnäkin Asocarne on osoittanut itse, että se ei ole turvautunut asianmukaisiin sisäisiin oikeussuojakeinoihin oikeuksiensa toteuttamiseksi, väittäessään, että direktiivin 93/118 pätemättömyyden toteaminen kansallisessa tuomioistuimessa olisi ollut mahdollista, ellei tähän mahdollisuuteen turvautuminen olisi ollut turhaa siksi, että riidanalaisen direktiivin soveltamisalalla toimivaltaiset tuomioistuimet kärsivät rakenteellisesta ja yleisestä asioiden käsittelyn viivästymisestä.

22 Toiseksi se, että direktiivi 93/118 korvaa tietyn päätöksen, ei voi millään tavalla vaikuttaa siihen, että direktiivi on sisällöltään yleinen ja abstrakti.

23 Kolmanneksi, valittajan vakuutuksista poiketen, yhdistyksen jäsenet eivät muodosta "suljettua yksilöitävissä olevaa piiriä", sillä vastoin vakiintuneen oikeuskäy-

tännön vaatimuksia, riidanalainen säädös ei koske valittajaa tai sen jäseniä tiettyjen niille tyypillisten ominaisuuksien vuoksi tai siksi, että tietyn tosiasiallisen tilanteen perusteella on mahdollista yksilöidä valittaja tai sen jäsenet suhteessa muihin henkilöihin.

24 Neljänneksi on mainittava, että jäsenvaltioiden harkintavalta direktiivin sisäisessä soveltamisessa edellyttää kansallisia voimaansaattamistoimenpiteitä. Asocarne ei siis voi vedota siihen, että direktiivi 93/118 koskisi sitä suoraan.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi

25 Työjärjestyksensä 119 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuin voi, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai valitus on selvästi perusteeton, milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä.

Ensimmäinen peruste

26 Kantajan esittämä peruste rakenteellisesta ja yleisestä asioiden käsittelyn viivästymisestä asiassa toimivaltaisissa kansallisissa tuomioistuimissa on sellainen, että vaikka siitä olisi voitu esittää riittävää näyttöä, ei sen perusteella voitaisi muuttaa perustamissopimuksen 173, 177 ja 178 artikloissa vahvistettuja muutoksenhakujärjestelmää ja menettelyjä, joiden tarkoituksena on antaa yhteisön tuomioistuimelle tehtäväksi tutkia toimielinten antamien säädösten ja niiden tekemien toimien laillisuus. Esitetty peruste ei ole missään tapauksessa sellainen, että sen perusteella voitaisiin katsoa luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostaman kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttyvän, kun 173 artiklan neljännessä kohdassa asetetut edellytykset eivät täyty. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siten voinut ottaa huomioon tällaista seikkaa valituksenalaisessa määräyksessään.

27 Tästä seuraa, että ensimmäinen peruste on hylättävä.

Toinen peruste

28 Mitä tulee perusteeseen siitä, että direktiivi 93/118 olisi luonteeltaan päätöksen kaltainen, on muistettava ensinnäkin, että 14.12.1962 antamassaan tuomiossa Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes ym. vastaan neuvosto (yhdistetyt asiat 16/62 ja 17/62, Kok. 1962, s. 901), yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklan toisessa kohdassa, myöhemmin EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa, termi "päätös" on ymmärrettävä siinä teknisessä merkityksessä, joka sille saman perustamissopimuksen 189 artiklassa annetaan ja että normatiivisen toimen ja päätöksen toisistaan erottava kriteeri on tämän viimeksi mainitun artiklan tarkoittamalla tavalla pääteltävä sen perusteella, onko kyseessä oleva toimi soveltamisalaltaan yleinen.

29 On syytä palauttaa mieliin tältä osin, että kyseessä on lainsäädäntötoimi tai välillinen hallinnollinen säädös, vaikka direktiivissä ei periaatteessa aseteta velvoitteita muille kuin jäsenvaltioille. Yhteisöjen tuomioistuin on määritellyt jo useaan otteeseen direktiivin soveltamisalaltaan yleiseksi toimeksi (ks. erityisesti asia Kloppenburg, tuomio 22.2.1984, 70/83, Kok. 1984, s. 1075, 11 kohta; asia Fédération européenne de la santé animale ym. v. neuvosto, määräys 13.7.1988, 160/88 R, Kok. 1988, s. 4121, 28 kohta; ja asia Gibraltarin hallitus v. neuvosto, tuomio 29.6.1993, C-298/89, Kok. 1993, s. I-3605, 16 kohta).

30 Lisäksi vakiintuneen oikeuskäytännön perusteella voidaan todeta, että mahdollisuus enemmän tai vähemmän yksilöidysti osoittaa niiden oikeussubjektien määrä tai henkilöllisyys, joita toimi koskee, ei voi saattaa kyseenalaiseksi toimen normatiivisuutta (asia 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt v. neuvosto, tuomio 11.7.1968, Kok. 1968, s. 595; asia 64/69 Compagnie française commerciale et financière v. komissio, tuomio 16.4.1970, Kok. 1970, s. 221, 11 kohta; asia 242/81, Roquette Frères v. neuvosto, tuomio 30.9.1982, Kok. 1982, s. 3213, 7 kohta; asiat 97/86, 99/86, 193/86 ja

215/86, Asteris ym. v. komissio, tuomio 26.4.1988, Kok. 1988, s. 2181, 13 kohta; Fédération européenne de la santé animale ym. v. neuvosto, edellä mainittu määräys 13.7.1988, 29 kohta, C-15/91 ja C-108/91, Buckl ym. v. komissio, tuomio 24.11.1992, Kok. 1992, s. I-6061, 25 kohta; C-264/91, Abertal ym. v. neuvosto, tuomio 15.6.1993, Kok. 1993, s. I-3265, 16 kohta ja Gibraltarin hallitus v. neuvosto, edellä mainittu tuomio 29.6.1993, 17 kohta).

31 Näin voidaan todeta, ettei riidanalaisessa direktiivissä ole sellaista erityistä säännöstä, jota voitaisiin luonnehtia yksityistä oikeussubjektia erikseen koskevaksi ja että kyseessä on vaikutukseltaan yleinen normatiivinen toimi, joka koskee yleisellä ja abstraktilla tavalla kaikkia jäsenvaltioissa toimivia elinkeinonharjoittajia, jonka täytäntöönpanolle vahvistettujen määräaikojen umpeuduttua jäsenvaltioiden pitää täyttää siinä asetetut edellytykset ja jonka soveltaminen lisäksi vaatii sen saattamista osaksi kutakin oikeusjärjestystä.

32 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis voinut katsoa, että muutoksenhaun kohteena oleva direktiivi ei ole "peitelty" päätös, vaikka se ei ole selvittänyt, voidaanko direktiivit rinnastaa asetuksiin, lausuakseen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymisestä, kun kyseessä on luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden nostama kanne sellaisen toimen kumoamiseksi, joka muodollisesti on direktiivi, mutta asiallisesti päätös.

33 Tätä kantaa ei voida torjua siksi, että kyseessä oleva direktiivi kumoaa ja korvaa päätöksen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemien huomioiden mukaisesti tällaisella seikalla ei ole mitään vaikutusta siihen, että kysymyksessä oleva toimi on luonteeltaan yleinen ja abstrakti.

34 Siten myös toinen peruste on hylättävä.

Kolmas peruste

35 Perustetta, jonka mukaan toimi on osoitettu erikseen valittajalle EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, on tarkasteltava ensin valittajan ja sitten sen jäsenten osalta.

36 Ensiksikin on todettava, että yhteisöjen tuomioistuin on 2.2.1988 annetussa tuomiossa Van der Kooy v. komissio (asiat 67/85, 68/85 ja 70/85, Kok. 1988, s. 219) ja 24.3.1993 annetussa tuomiossa CIRFS ym. v. komissio katsonut mahdolliseksi sen, että yhdistykset tai yhteisiä etuja valvomaan perustetut elimet voivat olla erikseen sellaisten päätösten kohteena, joilla valtioiden myöntämiä tukia poistetaan tai joilla perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan mukaisen menettelyn aloittaminen evätään.

37 Tätä oikeuskäytäntöä ei voida kuitenkaan, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on oikein huomioinut, soveltaa suoraan käsiteltävänä olevaan asiaan, kun kysymyksessä on direktiivi, eli normatiivinen, yleinen ja abstrakti toimi.

38 Erityisesti on mainittava, että Asocarnen osallistuminen direktiivin 85/73 valmisteluun on tässä kyseisessä tapauksessa aivan erilaista kuin kantajien edellä mainitussa asiassa CIRFS ym. vastaan komissio.

39 Viimeksi mainitussa asiassa yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että komission päätös, jolla se kieltäytyi aloittamasta perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan mukaista menettelyä, oli osoitettu erikseen yhdistykselle, johon kuuluivat kyseisen

toimialan merkittävimmät yritykset, joka oli ollut komission yhteistyökumppanina kyseisen toimialan tukijärjestelmää luotaessa, sen voimassaoloa jatkettaessa ja sitä edelleen mukautettaessa ja joka oli oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyvaiheen aikana jatkanut aktiivisesti neuvotteluja komission kanssa esittäen sille kirjallisen huomautuksen ja pysyen tiiviissä yhteydessä toimivaltaisten yksiköiden kanssa. Käsiteltävänä olevassa tapauksessa tilanne on kuitenkin toinen, sillä kanne on nostettu sellaisen neuvoston direktiivin kumoamiseksi, jonka oikeudellinen perusta on EY:n perustamissopimuksen 43 artiklassa, eli kyse on menettelystä, jossa toisin kuin 93 artiklassa, ei sallita yksityisten oikeussubjektien osallistumista menettelyyn.

40 Tästä syystä olisi perustamissopimuksen 173 artiklan sanamuodon ja tarkoituksen vastaista antaa jokaiselle yksityiselle oikeussubjektille oikeus muutoksenhakuun lainsäädäntötoimea vastaan vain sillä perusteella, että tämä on ottanut osaa toimen valmisteluun.

41 Toiseksi kun tarkastellaan valittajan väitettä, jonka mukaan sen jäsenet kuuluvat yksilöitävissä olevaan suljettuun piiriin, on vakiintuneen oikeuskäytännön perusteella todettava, jotta toimen voitaisiin katsoa olevan jäsenille erikseen osoitettu, että sen on vaikutettava niiden oikeudelliseen asemaan sellaisella tosiasiallisella tavalla, että ne voidaan rinnastaa oikeussubjektiin, jolle toimi on osoitettu (ks. erityisesti asia 26/86 Deutz und Geldermann v. neuvosto, tuomio 24.2.1987, Kok. 1987, s. 941, 9 kohta; ja asia C-131/92, Arnaud ym. v. neuvosto, määräys 24.5.1993, Kok. 1993, s. 2573, 14 kohta).

42 Asocarne tai sen jäsenet eivät kuitenkaan ole tällaisessa asemassa. Riidanalaisen direktiivin voidaan katsoa kohdistuvan niihin vain siksi, että ne voidaan objektiivisesti arvioiden lukea direktiivin soveltamisalaan kuuluvan toimialan taloudellisiksi toimijoiksi, aivan kuten kuka tahansa muu yhteisössä samalla toimialalla toimiva (ks. asia 34/88, Cevap ym. v. neuvosto, määräys 12.10.1988, Kok. 1988, s. 6265, 15 kohta; ja asia 160/88, Fedesa ym. v. neuvosto, määräys 7.12.1988, Kok. 1988, s. 6399, 14 kohta).

43 Asiassa Codorniu v. neuvosto 18.5.1994 antamassaan tuomiossa (C-309/89, Kok. 1994, s. I-1853) yhteisöjen tuomioistuin on kylläkin katsonut, että tietyissä olosuhteissa luonteeltaan normatiivinen toimi voi olla osoitettu erikseen asianomaisille taloudellisille toimijoille. Tähän oikeuskäytäntöön ei kuitenkaan voida vedota käsiteltävänä olevassa asiassa, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut, sillä tässä asiassa riidanalaisella direktiivillä ei suoraan loukattu valittajan tai sen jäsenten erityisiä oikeuksia, toisin kuin asiassa Codorniu v. neuvosto riidanalaisena olleella asetuksella.

44 Siten myöskin kolmas peruste on hylättävä.

45 Edellä esitetystä seuraa, että ensimmäisessä oikeusasteessa riitautettu toimi ei ollut erikseen valittajalle osoitettu. Siksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut perustellusti katsoa, etteivät tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyty. Tästä syystä ei ole tarpeen tutkia neljättä valitusperustetta, eli sitä, onko toimi osoitettu suoraan valittajalle.

46 Esitetyt seikat huomioon ottaen valitus on työjärjestyksen 119 artiklan nojalla hylättävä selvästi perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

47 Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvamaan vastapuolen oikeudenkäyntikulut, mikäli sitä on vaadittu. Koska valittaja on hävinnyt asian, se velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 23 päivänä marraskuuta 1995.

R. Grass — kirjaaja

G. Hirsch — toisen jaoston puheenjohtaja